СЕДЛИЧНИКЪ
за културно-обществени и стопанско-икономически въпроси.
Редактира комитетъ.
СТОПАНИНЪ
печ. „Свѣтлина" „Възрожденецъ"
ЯМБОЛЪ.
Телефонъ № 135.

ПЕЧАТИ
ПОРЦЕЛЕНОВИ
ПОРТРЕТИ И
НАДПИСИ
КЛИШЕТА
при Ив. К. Марангозовъ
Телефонъ № 135.

ЕДИЗБОРНА ПРОГРАМА

Не би трѣбвало да чакаме дълго вече сега избориТѣ, за да видимъ коя програма ще дѣйствува ще нами, които сме избрали. Но предварително напирвязрията ни трѣбва да е ясна, за да можемъ да знаемъ, кой е по-реална програма, а кой въ голѣмо повече съперничитѣ си. Затова, поне сега, набориТѣ, които ще трѣбва да ни изнесатъ, трѣбва да бъдатъ ясни, точни, обмислени и правилно съ получени отъ живота.

Ето напримѣръ нѣкои насоки, предстоящата дѣйность на общината ни, както съ необходими мѣстни грижи и настоявания.

Имаме 3,000 деца, които ще посѣщаватъ училища въ града ни, а повече отъ 1/3 отъ всички жители и за право можемъ да считаме поне 1/3 отъ тѣхнитѣ приходи на общината за издържането и обслужване на учениците. Но тъй като отъ деца не се разрастване нуждитѣ на общината не сѣ, или успоредно съ сумитѣ отпускани за задоволяването имъ, трѣбва да расте и размѣръ цѣлъ тѣхнитѣ изисквания. Ето какъ сме въ положение да знаемъ, че ако нѣма нови, а отъ нѣкакво значение училища, не ще и една за първоначалнитѣ училища, не ще и една за прогимназиитѣ, нито за гимназиитѣ, и да сѣ сами по себе си училища — не сѣ опазнати на всѣка висота на обслужване, защото, поради нечистото отопление, скупени пари, замърсени стаи и недостатъчни мебели, нѣма да бѣдатъ сградитѣ, нечисти и недостатъчни нужницитѣ и пр., които ще констатираме и ще отстранимъ.

За да могатъ да се задоволятъ отъ отдавна назрѣлитѣ нужди въ тѣхъ предъявените отъ тѣхъ — и нека не се забравя, за това време тѣ още ще сѣ растатъ — трѣбва обаче да сѣ училищата да сѣ разширени, поне най-малко съ 8—900 души. Това за постройка на една нова сграда и подреждане доста дълго.

Но по отношение училищата дъ сѣ доста е работено, не може да кажемъ, че сѣ достатъчно за благоустройството на града, че, че всички улици спорадъ сѣ били прокарани и открити, че сѣ всѣки отдѣленъ градъ, нѣма неизбѣжностьта, да ощетяватъ нѣкои отъ тѣхъ, че сѣ не сѣ направени и всѣка година, да имаме благоустроенъ градъ. Благоустроенъ не-то, че ще имаме много улици, канализирано и настилано, но че сѣ ще сѣ отстранени всичкитѣ недостатъци, които стотини жилища и Ямболъ сѣ ще сѣ имали, че ще сѣ ще сѣ ще сѣ

КРИЗАТА въ зърненото производство

Обобщеното обезпокоение на зърнените храни разстроен стопанственъ планъ на цѣлата континента. Съкращава производството и дисхармонията, които настжпиха въ предпазването и съхранението на зърнените храни съ всѣко право се свързватъ и намаляването на повишения цени отъ тази необикновена, свѣтовна, по числа земедѣлска криза, която отъ десетъ години страни—производители, разно-образно се отразява на народния животъ.

Фактитѣ говорятъ, че това злощастие дава отъ себе си страни—производителни, разширяватъ своитѣ площи за посѣвъ и увеличаватъ производството, което се принудени да потърсятъ нови пазари, не могатъ да разплатятъ сношестьта на тѣзи страни, които съ по-ниски цени притежаватъ храни, са основение на конкуренция, сѣдъ войната и нѣмалкото години.

Знаемъ сѣкашъ, че преди войната, европейското производително зарастване на зърнени храни давечъ не е задоволявало консумативнитѣ нужди на континента, каквото, при едно производство отъ 700 милиона квинтала, отъ пшеница се консумирали надъ 40 милиона тона. При това, употрѣбяването се още 26 милиона тона ръжъ, 50 милиона тона ечемикъ, 30 милиона тона овесъ, близо 20 милиона тона царевица, а рестективно се производяваше въ сѣкой континентъ изобщо само по 25, 15, 28 и 15 милиона тона. Европа трѣбваше да прибави преди войната къмъ производството отъ 700 милиона тона зърнени храни, една часть отъ конто тя набавяше отъ Русия, а другата, по-голѣмата часть, отъ купуването отъ задокеанскитѣ производителни: Канада, Съединенитѣ Щати, Аржентина и Австралия.

Сѣкашъ войната европейската консумация на зърнени храни (и тукъ изключваме Русия) се е увеличила на одинадесетъ милиона, тогава да сѣдствуватъ като снабдителни, които чакатъ изплатенъ отъ Европа, за да могатъ да се разширяватъ своитѣ посѣви, сравнени съ тѣзи преди войната, се е удвоила за пшеницата и царевицата и утроила за ечемика.

Нарѣдъ съ това, ограниченото производство на зърнени храни въ Европа прѣзъ времето на войната предизвика непосрѣдственъ сѣкашъ ена само чувствително покачване на цѣната имъ. Това даде поводъ и тласъкъ на онѣзи европейски държави, които до войната не можеха да живѣятъ само отъ своитѣ зърнени храни, т. е. чакъ индустриалнитѣ страни, да засилятъ земледѣлското си производство, за да могатъ по-лесно икономическитѣ гарнитури да се справятъ съ новитѣ условия на живота.

Ако индустриалнитѣ страни, които консумиратъ повече, отколкото производятъ, могатъ чрезъ мѣстни мѣрки да регулиратъ цѣнитѣ на зърнените храни, то по-голѣмата часть отъ производителнитѣ страни, които сѣкашъ сѣкашъ, то числи земедѣлски страни, които сѣкашъ сѣкашъ, то числи земедѣлски страни—производители, разно-образно се отразява на народния животъ. Фактитѣ говорятъ, че това злощастие дава отъ себе си страни—производителни, които се принудени да потърсятъ нови пазари, не могатъ да разплатятъ сношестьта на тѣзи страни, които съ по-ниски цени притежаватъ храни, са основение на конкуренция, сѣдъ войната и нѣмалкото години.

Знаемъ сѣкашъ, че преди войната, европейското производително